

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M.**, bývajúceho v B., zastúpeného J., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **H.**, IČO: X., so sídlom v B., **o zaplatenie 541,20 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11 Cpr 9/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. januára 2015 sp. zn. 9 CoPr 7/2014 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 12. marca 2014 č. k. 11 Cpr 9/2013-149 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 541,20 Eur spolu s úrokmi z omeškania 0,015 % denne od 1. 6. 2013 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi v rovnakej lehote aj náhradu trov konania 312,17 Eur na účet jeho zástupkyne. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania vyvodil záver, že nárok žalobcu na zaplatenie odmeny (trinásteho platu) bol dôvodný, keďže žalobca splnil podmienky na jej vyplatenie v zmysle kolektívnej zmluvy a nedopustil sa porušenia pracovnej disciplíny, ktoré malo spočívať v nesprávnom uložení blokovej pokuty. Rozhodnutie žalobcu ako správneho orgánu o uložení blokovej pokuty nebolo totiž preskúmané, a teda ani zrušené pre nezákonnosť súdom v správnom súdnictve, a preto ani žalovaný ako zamestnávateľ žalobcu nebol oprávnený konštatovať porušenie právnych predpisov žalobcom pri ukladaní blokovej pokuty.

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. januára 2015 sp. zn. 9 CoPr 7/2014 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Zároveň rozhodol o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 32 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zmenu prvostupňového rozsudku odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa. Na rozdiel od prvostupňového súdu bol toho názoru, že žalovaný bol oprávnený konštatovať porušenie pracovnej disciplíny žalobcom spočívajúce v nesprávnom uložení blokovej pokuty, pretože medzi účastníkmi išlo o pracovnoprávny vzťah v rámci ktorého mohol žalovaný prešetrovať sťažnosti podané na príslušníkov obecnej polície, teda aj sťažnosť podanú na uloženie blokovej pokuty žalobcom, a v prípade dôvodnosti sťažnosti vyvodiť z toho uvedené dôsledky.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Žiadal, aby ho dovolací súd zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, alebo aby ho zmenil a rozhodol v zmysle petitu žaloby. Dovolanie odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom, inými vadami konania a nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol tento mimoriadny opravný prostriedok ako nedôvodný zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. V zmysle odseku 5 tohto ustanovenia, dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada a na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V prejednávanej veci bol dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 541,20 Eur (neberúc do úvahy príslušenstvo uplatnenej pohľadávky). Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby (5. 11. 2013) bola 337,70 Eur (podľa § 1 písm. a/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 326/2012 Z. z.). Odvolací súd teda rozhodoval v dovolaní napadnutom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (1 013,10 Eur).

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nezistil však existenciu žiadnej z podmienok prípustnosti dovolania uvedených v tomto ustanovení.

Za nedôvodnú považoval dovoláciu námietku žalobcu o vade konania spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred odvolacím súdom tým, že mu neboli doručené listinné dôkazy.

Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 29. 1. 2015 (č. l. 194) je zrejmé, že na tomto pojednávaní boli vykonané (okrem iných) listinné dôkazy predložené žalovaným v odvolacom konaní a že zástupkyňa žalobcu k nim nemala pripomienky. Zo žiadneho ustanovenia O. s. p. nevyplývala odvolaciemu súdu povinnosť doručovať žalobcovi listinné dôkazy predložené žalovaným. Je totiž potrebné rozlišovať medzi povinnosťou súdu doručovať účastníkovi konania v záujme zachovania princípu rovnosti zbraní vyjadrenie druhého účastníka, ktorý je protistranou v spore, a možnosťou súdu rozhodnúť, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná (120 ods. 1 veta druhá O. s. p.). Postup odvolacieho súdu, ktorý zopakoval a doplnil dokazovanie procesne predpísaným spôsobom, bol preto v súlade so zákonom a žalobcovi ním nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Opodstatnenou nebola ani námietka žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu. Podľa názoru dovolacieho súdu

rozsudok odvolacieho súdu spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd stručne a jasne vysvetlil prečo považoval právne posúdenie veci súdom prvého stupňa za nesprávne, resp. prečo dospel k inému právnemu záveru. Pochopenie tohto právného záveru žalobcom je napokon zrejmé aj z jeho dovolania (str. 15, predposledný odsek). Dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov v základnom konaní sa nezaobera správnosťou skutkových a právnych záverov v nich obsiahnutých, pretože správnosť dovolaním napadnutého rozsudku by mohol skúmať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

Žalobcom uplatnenými dovolacími dôvodmi, spočívajúcimi v tzv. iných vadách konania a v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom, sa dovolací súd nemohol zaoberať, pretože tieto dovolacie dôvody by mohli byť relevantné len v prípade, ak by dovolanie bolo prípustné. Samotné však prípustnosť dovolania nezakladajú.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovanému v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3: 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. júna 2015

JUDr. Rudolf Č i r č, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Zuzana Pudmarčíková

